

huse kræver større grund end en lejlighed i etagebebyggelse, der naturligvis også rammes af de højere skatter. De høje ejendomsskatter, der følger med den høje vurdering, tvinger erhvervsvirksomhederne til at nøjes med mindre udvidelsesarealer, end godt er. Landbrugsejendomme, herunder gartnerier, vurderes på grund af forventet senere udstykning ofte meget højt, så driften vanskeligt kan svare sig, men der findes ikke nogen anden udnyttelsesmåde af sådanne arealer, indtil de bebygges. Da hele denne uheldige udvikling skyldes, at de bebyggelige områder er for små, hvorfor udbuddet af jord til bebyggelse er langt mindre, end det er nødvendigt, for at prisdannelsen skal blive naturlig, bør loven om regulering af bymæssige bebyggelser ændres.

Ad lovforslagets § 1.

Til nr. 1.

Ændringen er en konsekvens af ændringen i § 5, hvorved bestemmelserne om tidsfrister er flyttet til denne paragraf.

Til nr. 2, 6 og 7.

Ændringerne er konsekvenser af ændringen under nr. 5.

Til nr. 3.

Ved den som § 5, stk. 1, foreslåede bestemmelse fastsættes der ingen tidsgrænse for en byudviklingsplans gyldighed. Derimod bestemmes det, at der ved byudviklingsplanerne — ud over arealer til offentlige formål — skal udlægges et areal tilstrækkeligt til opførelse af boliger til det dobbelte af den forventede befolkningstilvækst i 15 år og erhvervsarealer, der kan dække den forventede befolknings beskæftigelse.

Bestemmelsen i stk. 2 giver et byudviklingsudvalg adgang til når som helst at optage en gældende byudviklingsplan til revision og pligt til senest 5 år efter en plans godkendelse at afgive en redegørelse

for dens rummelighed i henseende til befolknings- og erhvervsudvikling samt bygge- og anlægskapacitet, herunder mulighederne for trafikforsyning; eventuelt ledsaget af forslag.

Den nye bestemmelse i stk. 3 søger at sikre den fornødne overensstemmelse i byudviklingen i naturligt samørende områder og giver boligministeren et medansvar herfor. Det søges herigennem til sikret, at et storområde, f. eks. København, Frederiksberg, Roskilde, Køge, Frederiksværk, Frederikssund, Helsingør og Hillerød samt Københavns og Frederiksborg amter og dele af Roskilde amt, vurderes som den helhed, de faktisk udgør, samtidig med at de lokale hensyn varetages. I denne forbindelse bør det ikke mindst påses, at trafikken mellem bolig og arbejdsplads bliver mindst mulig, og at der i en byudviklingsplan tages tilbørligt hensyn til udbyggede byområder, der grænser til den nye plans område, således at en eventuel fejl i det udbyggede områdes balance mellem beboelses- og erhvervsarealer afhjælpes.

Til nr. 4.

Forslaget begrundes med, at det ikke er tilstrækkeligt, at der er arealer i inderzonerne, hvis der ikke findes sådanne tekniske hovedanlæg, at udstykning og bebyggelse kan finde sted, hvor behov for bebyggelse findes.

Til nr. 5.

Bestemmelsen i § 11 er overflødiggjort af den nye bestemmelse i § 5, stk. 2, som bl. a. giver et byudviklingsudvalg en almindelig adgang til at optage en gældende byudviklingsplan til revision og adgang til at foreslå udvidelse af inderzonerne eller iværksættelse af andre foranstaltninger.

Ad lovforslagets § 2.

Bestemmelsen er en overgangsbestemmelse, der sikrer, at der straks træffes foranstaltninger til afhjælpning af den alvorlige mangel på ubebyggede arealer i inderzonerne.